

гендарни хайдуту. Ала не би. Затова сега азъ ще ви разкажа за плана, който обмисляхъ вече нѣколко месеца.

(Прави имъ знакъ да се събератъ наоколо му).

Следъ нѣколко дни къмъ българския брѣгъ ще приближи австрийскиятъ параходъ „Радецки“ . . .

(Всички слушатъ съ напрегнато внимание).

КАРТИНА ДЕВЕТА

(Жилището на Ботевъ. Венета люлѣе детето си, приспива го, баба Ботевица плете нѣщо).

Венета (тревожно). Отъ два дена не се е връщаль вече! И все тъй. Не мога вече да го позная. Не яде, не спи . . . Припка нагоре-надолу, забравя всичко, ту се върне безъ бастонъ, ту безъ пардесю . . . Какво върши тоя човѣкъ, какво го мъчи? Нищо не ми казва . . . Съвсемъ се е промѣнилъ. Преди нѣколко дни изведнажъ идва, води свещеникъ . . . Да кръстимъ, казва, детето . . . Смаяхъ се . . . Хрумватъ му най-неочаквани нѣща, а най-обикновенитѣ не върши: хлѣбъ не слага въ уста . . . На стѣнка е станаль . . .

Баба Ботевица. Ами какъ да не е загриженъ и захласнать, като грижитѣ му нѣмать край . . . Печатницата не е платена, хората си искать паритѣ . . .

Венета (оставя детето въ лолката). Не . . . Не е това. Друго ще е . . . (Замислена). Ще огида да взема Димитра отъ училището. Ей сега ще се върна. Ако Иванка заплаче, полюлѣй я . . . (Излиза).

Баба Ботевица (оставя плетивото, замислена). Друго . . . Права е Венета. И азъ виждамъ. Но отъ никого не мога дума да изкопча. Нито Стефанъ, нито Христо, нито Боянъ, или Кирилъ казватъ нѣщо. Мълчатъ, сякашъ сж се клели . . . А нѣщо кипи, нѣщо се готви . . .

(Става, отива къмъ детето, завива го, послушва се). Файтонъ спира предъ къщи! Христо! Боянъ!

Ботевъ (влиза бързо, усмихнать, неспокоенъ). Кжде е Венета? Какъ е Иванка? (Отива къмъ лолката, навежда се надъ детето, оглежда се наоколо). Кжде е Венета? (Дири по лавицитѣ, слага книжа въ джоба си).

Баба Ботевица. Сега ще се върне! (Отива къмъ него, съ напрегната тревога). Христо!

Ботевъ. Какво?

Баба Ботевица. Отъ майка си ти нѣма да криешъ . . . Става нѣщо. Познавамъ. Кажи ми! (Улавя го за ржката).

Ботевъ. Ти го знаешъ отдавна . . . Кой ме вика, защо трѣбва да ви оставя и отида тамъ, защо не мога да се откажа, това сж работи, които ти сж известни . . . Тази вечеръ заминавамъ.

Баба Ботевица. Ти ще минешъ Дунава?